

Promocinar les persones

Hem tingut el gust de conversar amb la germana Maria Teresa Calzada, missionera Dominicana. De la conversa, destaquem la passió amb la que parla de les persones que ha trobat durant el seu llarg trajecte per Argentina i Lleida. Ens quedem amb l'esperit positiu i esperançat que transmeten els seus ulls.

Què t'impactà en arribar?

El primer cop vaig sentir molt enyorament, el primer xoc va ser descobrir que tot i parlar la mateixa llengua castellana, no ens acabàvem d'entendre.

Què és el que més t'agrada de la teva vida a Argentina?

L'acolliment de la gent. Quan vas caminant pel carrer és normal saludar la gent i que la gent et saludi, existeix un caliu humà que, sembla haver desaparegut a Lleida.

Des de quan ets Dominicana?

Segurament abans de ser-ho. Vaig professar l'any 1951. Vaig tenir l'acompanyament de les germanes dominiques a l'escola, quan era nena; amb el seu testimoni, les històries del Pare Coll... anaven regant la llavor que duia dintre, plantada en un entorn familiar, especialment per la meva mare.

Quan temps fa que vius a Argentina?

L'any 1958 vaig ser destinada a Buenos Aires, on vaig estar un total de 12 anys. L'any 70, per motius de salut vaig tornar a Lleida. El 1983 fins al 1991 vaig viure el segon període aquesta vegada no a la capital, sinó a la zona nord, a la província de Santiago de l'Estéreo, concretament a la ciutat d'Añatuya, una zona més necessitada que no havia conegut durant el primer període. I finalment, el 1997 el bisbe em va reclamar a Argentina... i fins ara.

Quina tasca pastoral realitzes?

El carisma de les germanes dominiques és la promoció. Per això la meva tasca sempre ha estat vinculada a l'educació a l'escola, i acompanyant persones, en grups de confirmació, d'estudiants, de pregària... tant durant els períodes que he estat aquí, (a Manresa, Barcelona i Lleida), com quan he estat a Argentina. Fins aquest curs, sempre he estat a l'escola, en l'atenció i formació de mestres i alumnes. Visc en una comunitat de tres germanes espanyoles i una xilena, al servei de la diòcesi i del que ens proposa el nostre bisbe. Actualment, al servei de la parròquia, formo part d'un equip de senyores amb el que visitem famílies del barri. A vegades ens acompanyen nens, anem amb una imatge de la Verge, truquem a la porta i, normalment, som ben acollits, allà preguem. És una bona ocasió per conèixer les necessitats de les famílies, ajudant i pregant amb els malats. A més a les tardes faig tutoria a les dones de l'escola de capacitació d'adults.

És bonica la tasca que fem també a la Pastoral Penitenciària, fent visites als presos amb un equip de persones.

En la nostra feina és molt important treballar al costat de la parròquia, al servei del Bisbat, treballant en equip i començant per la pregària.

Com explicaries què és una missionera?

A la nostra parròquia hi ha un grup d'Infància missionera. Hi ha un grupet constant de nens i nenes que hi participen amb moltes ganes i creuen molt el que viuen. A aquests nens els hi dic que Jesús és el seu amic i que ells han de fer-lo conèixer als altres nens. Alguna vegada, espontàniament, s'han reunit per preparar alguna catequesi i després ho han explicat a altres nens.

Quan ens reunim, primer preguem davant el Santíssim. Fem una petita catequesi, jocs i acabem fent un propòsit per la setmana. Després fem visites a malats, orfes o persones amb disminucions greus. Sempre diem que aquestes persones són imatge de Déu i que tot el que fem ho fem gratuïtament. En aquestes visites, que fem cada diumenge, els nens porten caramels, canten cançons i fan passar una bona estona als malats.

Com veus l'Església a Argentina, a Lleida?

Sobre Lleida, puc opinar poc, doncs només vinc de vacances.

Al nostre bisbat, a Argentina, hi ha moltes necessitats per acompanyar tantíssima gent. Les zones rurals, molt aïllades i de difícil accés; estan molt desateses, es troben a faltar missioners i sacerdots, actualment allà només hi ha dos seminaristes.

I per tant, què hauríem de fer davant aquesta manca de vocacions?

Primer, no desanimar-se mai davant les dificultats. Ni aquí, ni a l'Argentina. Nosaltres només hem de ser sembradors, despertar inquietuds. Tenir present que el sembrador no acaba mai. No podem posar-nos barreres, tots som missioners. Als malalts els hi dic, tu també ets missioner, i fem una pregària pels missioners, pels joves i per la Pau.

La manca de vocacions s'entén, també, per la manca de recolzament de les famílies.

Mònica Cabezuolo
delegació de missions
del bisbat de Lleida